

Има един оазис в Париж - където можеш да пиеш от извора на искреността, положителния заряд, вдъхновението, позитивния дух, темперамента и голямата любов към България. И това е българското училище «Кирил и Методий»- Париж - децата, родителите, роднините, близките, учителите, съмишлениците. Потопих се в този извор и повярвах, че българите - народът, българщината и Родината България ще просъществуват в хилядолетията и ще се възродят. Повярвах също, че българите, където и да са по света, един ден ще се завърнат на родната земя заредени с още повече любов и съзидание!

Да сме живи и здрави всички ние, където и да сме по света и нека винаги с ярки букви грее в сърцата ни името БЪЛГАРИЯ!

Цветелина Панайотова, учител по български език и литература

Едно до едно

Средата на месец декември е време за нашия традиционен коледен концерт.

След всички вълнения по празниците, свързани с десетата ни годишнина, след скъпите гости от България и света, след галата в залата Корто, сякаш този път концертът ни можеше да изглежда скромен и срамежлив. Можеше...

Децата пак се събират лека-полека, едно по едно, едно до друго застават до сцената. Там са приятелите им, там ги чакат учителките. Репетираше още веднъж, на сцената, както всички артисти. Появяват се червени ботушки, коледни шапки, момичета и момчета в носии, коледарски гезги и сурвачки.

Преди няколко години видях сина си в носия. Още помня вълнението, с което му помогнах да я сложи. Усецането, че дори и далеч от моята родна страна, тя му е вписана в сърцето. Че думи като коледар и сурвачка, традиционни поздравии като „Да бъде!“ и „Догодина до амина“ няма да са му чужди.

Сега, няколко години след това, пак помагам на моя син да сложи носия. Не, че не се е научил за толкова години. Става въпрос за малкия ми син. Очаквате

сигурно да чуете, че вълнението е същото. Всъщност, не.

Вълнението вече се е превърнало в спокойствие и увереност, че нашите традиции, нашият дух и вътрешен свят се предават, предават се спокойно и уверено.

Вълнението дойде от другите коледари, от прекрасните ни певици в носии, със спокойствието и увереността, че днес техните родители и учители им помагат да слагат носии, а утре ще помагат на техните братчета и сестри.

Залата отдавна не стига да ни побере. Съзнаваме, че ни трябва друга. Мечтаем си за Коледа, организирана от нашето посолство за нашите деца. Всички български деца в Париж и околностите.

Не съм си и мечтала да видя децата ми в носии. Щом може да ми се сбъднат и най-съкровени и неизказани желания, то мечтата ми за такова тържество би следвало да е просто формалност. На Коледа стават чудеса и аз вярвам в тях!

Разказа Даниела Петкова
Управителен съвет

Langue bulgare

Langue d'Europe

Association "Langue bulgare, langue d'Europe" • www.languebulgare.fr

